

Підкорити Кіліманджаро: чому ніколи не варто поспішати

«Тільки про дві речі ми будемо шкодувати на смертному одрі - що мало любили і мало подорожували». Марк Твен

Як, на вашу думку, виглядає людина, яка побувала майже у всіх країнах світу? Брутальний кремезний чоловік з густою бородою та суворими очима? Авжеж, такому хлопцю по плечу і гори зсунути, і, можливо, забігти в палаючий будинок. Насправді, все це лише наші стереотипи, не більше того. Ми мали змогу переконатися у цьому під час зустрічі з доволі відомим у вузьких колах мандрівником Полом Саліваном.

Людиною, яка підкорила Кіліманджаро і яка побувала у більшості країнах світу, виявився п'ятдесятирічний чоловік у зшитому на замовлення костюмі. У Запоріжжя він приїхав у якості волонтера, розповідаючи кожному бажаючому про свої пригоди. Пол жартував про те, що холодніше, ніж у Запоріжжі, лише на вершині гори Кіліманджаро, а ми дивувалися з того, що це не двадцятирічний юнак, а вже немолодий чоловік, який має два фахи: геолога та інженера. Він розповів нам про своє перше підкорення Кіліманджаро. Про те, що поспіхом нічого ніколи робитися не повинно і навіть сам прогрес ніколи не рухається швидко, як би ми цього не хотіли.

Поїхав він зі своєю дружиною, сином та чотирма друзями з Канади. Одразу зрозумівши, що без талановитого провідника їм ніколи не піднятися на вершину, вони найняли декілька місцевих жителів, які допомагали їм переносити речі та найдосвідченішого гіда. Спочатку вони не розуміли, чому він так повільно іде і приговорює «Poli-poli guys», що місцевою мовою означало «Slowly-slowly», тобто «Повільно-повільно, друзі». Усвідомлення цього прийшло пізніше, на висоті п'ять тисяч метрів, коли легені не можуть розгортатися у повний розмір і дихати стає неймовірно важко. Син Салівана не зміг досягнути навіть цієї позначки – йому стало погано ще на висоті двох тисяч метрів над рівнем моря, а дружина та друзі повернулися назад тоді, коли вже більша частина шляху була пройдена. Лише Пол досяг вершини. Справжній парадокс: у дорослих сильних чоловіків та жінок шансів піднятися на вершину менше, ніж у літнього чоловіка, молоді роки якого вже давно позаду. Після проведення Полом досліджень виявилось, що лише тридцять відсотків з усіх бажаючих досягає вершини і це, насамперед, чоловіки, яким за сорок років. Кожного року на цій горі гинуть по дві-три людини через те, що вони надто поспішають та переоцінюють власні сили. «Люди стануть посправжньому вінцем еволюції лише тоді, коли вони усвідомлять, що навіть прогрес рухається повільно, щоб не допустити помилок. Повільно, але невпинно», - завершив свою розповідь геолог.

Ця подорож дала Полу змогу переосмислити своє життя та, як він сказав, «побачити хмари з зовсім іншої сторони». Ось так і в нашому житті: ми живемо, не знаючи про те, що відбувається навколо і лише подорожі дають нам змогу побачити світ з іншого боку.

Андрій Резніченко,
спеціальність журналістика, 1 курс